

De strijd tegen epidemieën in Sint-Gillis: het ontstaan van een gemeentelijke ontsmettingsdienst

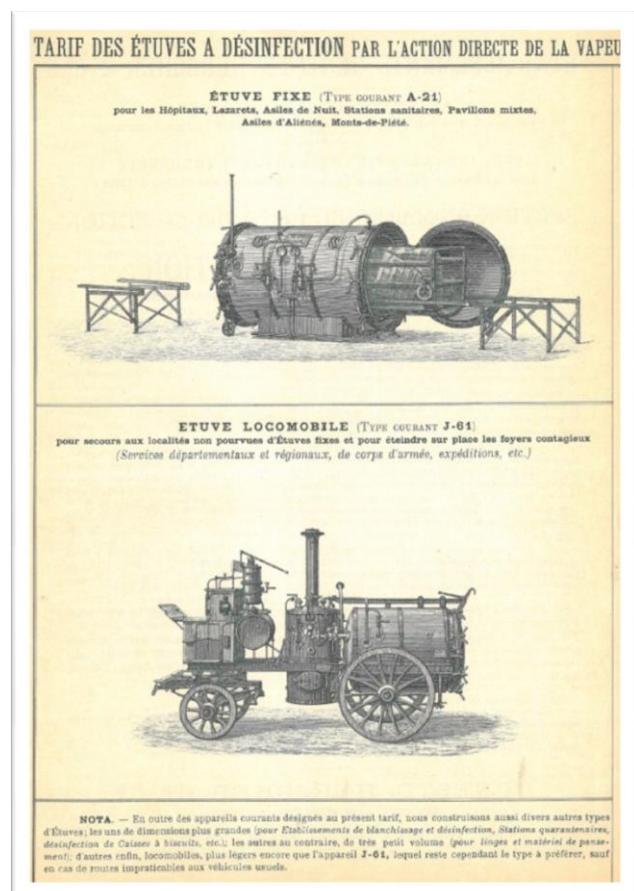


Midden XIX^e eeuw krijgt de strijd tegen epidemieën in Europa alsmaar meer vaste vorm. In 1893 beslist de gemeente Sint-Gillis een ontsmettingsdienst op te zetten om de opmars van epidemieën een halt toe te roepen. Het gaat daarbij voornamelijk om mazelen, roodvonk, kinkhoest, waterpokken, bof, difterie, tuberculose, griep, ... De lijst is inderdaad erg lang.

Aan het eind van de XIX^e eeuw zijn er twee soorten van ontsmettingsapparaten op de markt: vaste of mobiele ontsmettingsketels en de verstuivers met antiseptische vloeistof.

Voor tbc-patiënten, die in quarantaine worden geplaatst, worden aparte lokalen ingericht en ter beschikking gesteld, zowel binnen als buiten de ziekenhuizen. Na de behandeling wordt de ontsmettingsdienst ingezet om de lokalen te reinigen. Het beddengoed en de kleren van de patiënten worden in ontsmettingsketels gestopt om te worden schoongemaakt. Soms werden ze ook verbrand.

In 1893-1894 kopen het gemeentebestuur en het ziekenhuis van Sint-Gillis ontsmettingsketels aan. Die apparaten produceren stoom onder druk om ter plekke het beddengoed en de kleren van de patiënten te desinfecteren. De ontsmettingsketels worden tegen betaling ook ter beschikking gesteld van privégebruikers.



De documenten rond de ontsmettingsdienst van de gemeente werden nu geïnventariseerd onder het nummer INV_21 en worden eerlang online geplaatst.